

Dècada dels 60

Recordo que al Monestir de Sant Cugat la facultat tenia dues aules amb els noms d'Arnau de Vilanova i Antonio de Nebrija. Un estudiant va preguntar a un professor si era el senyor Antonio de Nebrija.

Recordo arribar al matí a treballar a Sant Cugat. Et trobaves amb els buenos días del Sr. Urbano, el bidell que obria l'edifici amb una tovallola a les espatlles, mentre s'acabava d'afaitar.

Recordo que el primer degà anava a les assemblees a renyar els estudiants i demanar-los que es portessin bé.

Recordo que les aules del monestir i de la casa de cultura eren espais mínims de llibertat de pensament.

Un estudiant em va recordar fa poc que va poder estudiar la carrera a la facultat perquè el degà el va treure de la comissaria.

Dècada 1970-1980

Recordo unes assemblees inacabables amb l'aula plena a vessar. Era l'hivern de 1975. Els líders eren un estudiant ros de cabells rinxolats i un de moreno de cabells llisos. Es deien Joaquín Miras i Isidro Cabello, em sembla.

Recuerdo el curso 1972-73, cuando Ramón Valdés empezó sus clases en la UAB. En una de las asignaturas que impartía se matricularon dos alumnos, uno no iba nunca; el otro, cuando iba a faltar, avisaba cortésmente: "Dr. Valdés, mañana no tendremos clase".

Recordo una excel·lent docent encarregada de curs, la millor que vaig tenir. Ja llicenciat, em va enredar perquè anés a treballar a l'institut del qual era directora. Va acabar essent consellera d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya.

Recordo accedir a una sala de la biblioteca per una escala de caragol, on ara és el bar. A dalt hi havia una bibliotecària que em deixava més dies per tornar els llibres. Encara es diu Mercè.

Devia ser cap a l'any 1976. Recordo que va aparèixer a Lletres un home "el Carles" bastant deixat i que demanava per menjar. El degà li va proposar de vendre diaris a la Facultat i aquest va ser l'origen d'aquest servei, malauradament desaparegut, durant quasi 40 anys.

Recordo descobrir la desconeguda literatura espanyola del segle XVIII llegint una antologia de El Censor. El llibre: un petit volum blau marí, núm. 19 de la col·lecció "Textos Hispánicos Modernos". La professora, Giulia Adinolfi, que fumava a classe.

Recordo antics mestres dels temps primerencs: J. Carbonell i H. Curell, O. Fullat, J. Ma. Pallach, E. Valentí Fiol, M. de Riquer, J. Romeu, F. Noy.

Em recordo assegut en una aula. La professora diu el meu nom, jo responc "sí" i automàticament aprovo l'assignatura amb un 5. Era l'aprovat general polític. A la professora li havien concedit feia molt poc el premi "Recull de Blanes" de contes.

Recordo els primers anys a Bellaterra. En època de matrícula la mare d'un estudiant em va preguntar on podria aparcar el seu fill quan vingués a estudiar. Hi havia aparcament a dojo. El campus era un descampat!

Recordo els trens verdosos i desmanegats de la RENFE, que ens duïen de Barcelona a Cerdanyola. Allí uns autobusos articulats ens acostaven al campus.

Recordo la meva primera classe d'estudiant. De Lingüística General. No vaig entendre res. I la primera de Grec. Encara vaig entendre menys coses. Uns signes incomprensibles que el professor qualificava de 'laringals'.

Recordo una reunió a Valladolid sobre l'administració de les universitats. S'hi discutia sobre l'intervencionisme del professorat en el treball dels administratius. En algunes universitats fins i tot els indicaven la forma de posar el paper carbó a la màquina! Ens va costar molt d'entendre.

Dècada 1981-1990

Recordo quan el passadís d'accés a la gestió acadèmica era un mercat de productes "de proximitat": coques i magdalenes, elaborades pels estudiants amb l'objectiu de recollir diners per als viatges de final de curs.

Recordo la visita d'Stephen Hawking a la UAB, el 1988. Expectació màxima, classes suspeses, la sala d'actes de Veterinària desbordada. La majoria dels qui vam fer cua tot el matí i ens vam amuntegar per escoltar-lo no vam entendre res del que va explicar.

Recordo quan el director d'una tesi començada i interrompuda em va trucar si volia donar unes classes a la facultat. Jo era feliç amb els meus estudiants de batxillerat. Tinc la impressió que encara ho seria.

Recordo la vaga llarguíssima del curs 1986-87, les assemblees gairebé diàries en un auditori ple a vessar; en recordo dos líders, un dels quals avui és professor de la casa.

Recordo l'entrada a classe d'unes dones de la neteja molt empolainades de parte del gerente per 'desinfectar' l'aula. Amb el motxo van esborrar els arbres sintàctics que lluíen a la pissarra. Què estava passant? Cartells a les parets del bar anunciaven que La Cubana participaria a la Festa Major de la UAB. Els "arbres" no ens havien deixat veure el bosc [1988].

Recordo el 1987. La recerca a lletres es va incrementar molt i ens miràvem amb enveja el suport administratiu dels departaments de la facultat de ciències. Alguns directors vam demanar al rector suport administratiu per als nostres. La resposta: "Esteu segurs que el necessiteu?".

Recordo d'alumne, unes assemblees multitudinàries. Omplíem l'auditori reclamant els nostres drets. Unes assemblees plenes de retòrica marxista, leninista o trotskista.

Recordo quan el Personal d'Administració i Serveis ens dèiem Personal No Docent i els professors contractats es deien Professors No Numeraris (PNN).

No recordo massa bé els companys dels cursos comuns, només els quatre que hem acabat essent professors de la facultat, tots de filologia. Curiós.

Recordo els anys 80. Les classes havien acabat, les aules estaven buides. Estàvem fent recerca al laboratori. Què millor que preparar una paella per dinar a l'aula veïna? Gas butà, fum i exquisida olor a arròs, com un pícnic en un dia festiu.

Recordo el meu bar de Lletres on ara hi ha Gestió Acadèmica. Cada porta, una promesa: una, cap a fora; l'altra, cap a dins. I el rellotge sota el qual quedàvem. No sospitàvem que era ell qui marcava el fus horari en què vivíem, tan lluny del futur d'aquest present d'ahir.

Recordo haver format part de l'Assemblea d'Estudiants Independentistes d'Universitat. Hi vaig conèixer un dels caps i me'n vaig ben enamorar. Amb el temps va esdevenir conseller de la Generalitat.

Recordo la biblioteca dels anys vuitanta. Una aula gran sense llibres, però amb molts mobles plens de fitxes. Una biblioteca en què hi havia feina per aconseguir que l'alumnat no mengés, fumés i cantés.

Recordo la primera classe de primer curs amb bancs de fusta plens de tota mena de grafit, al passadís de les 200; i també la darrera, on ara hi ha ubicat el local dels estudiants de l'assemblea de lletres.

Recordo quan el servei de fotocòpies era on avui hi ha el deganat. Em sembla que era a càrrec d'un senyor que es deia Pedro o potser no.

Recordo la reacció decidida dels claustrals fent fora els emmascarats que volien interrompre el claustre que tenia lloc al Col·legi d'Advocats de Barcelona per l'ocupació de les dependències universitàries durant l'etapa del rector Pascual [1987].

Recordo un professor excel·lent, però molt temut, sobretot perquè plantejava uns exàmens moooooolt llargs i difícils (alguns de 5 hores, alguns en dissabte!), en una aula coberta per una boira espessa de fum.

Recordo un matí al tren l'any 1986. S'obrien les portes, calia baixar, i jo havia de fer la meva primera classe. Feia calor, hi havia gent, i el sol despuntava entre els núvols en el cel blau i clar.

Dècada 1991-2000

Recuerdo la exposición de libros del profesorado en 1993, organizada por la profesora Guillermina Cenoz. Se ornamentó con flores y plantas que fueran trasplantables. Aquellos pequeños árboles son los cipreses y castaños que hoy lucen en la avenida de entrada a la facultad.

Recordo un dia en què una professora, que havia fet una estada als EEUU, ens va explicar que es comunicava amb els familiars a través d'un text que escrivia a l'ordinador i que al mateix moment es podia llegir. Era un e-mail.

Recuerdo la matrícula del curso 1994-95. Organizamos unas tutorías. Viene una alumna acompañada de su madre. Las atiende con amabilidad. Al haberse ido, descubro que me han dejado una moneda de 100 pesetas en la mesa.

Recordo l'any 1993, quan vaig acceptar ser coordinadora de titulació, sense saber quines atribucions tenia.

Recordo quan els estudiants de comarques ens havíem de repartir en pisos de Barcelona o Cerdanyola; no existia encara la Vila Universitària. Els dijous eren habituals els sopars de pis i l'anada al cinema.

Recordo la primera vegada que vaig arribar a la facultat. Plovia. Vaig experimentar la tristesa del gris ciment. No hi havia zones verdes, com a l'eix central. En verdor, a Lletres, hi hem guanyat molt.

Recordo com vam viure la tragèdia dels joves estudiants de psicologia que van morir d'accident d'autocar tornant de viatge de fi de curs (1995). M'emociono cada vegada que veig el roser blanc que els recorda.

Recordo l'homenatge als Brigadistes Internacionals a l'auditori de la nostra facultat l'any 1996. L'auditori dret aplaudint i cantant No pasaran. A tots se'ns van escapar unes llàgrimes.

Recordo una gran sala d'estudi, on avui hi ha la Sala de Juntes i la de Graus, just davant del SLIPI, on es podia fumar, menjar i beure sense cap problema.

Recordo el professor cridant a classe: "Gameîn, tíktein, tréphein! Això és el que s'esperava d'una dona a la Grècia clàssica". Mai més no he oblidat el que aquests verbs volen dir: 'casar-se, parir i criar'.

Recordo un dia en què a un professor molt tímid li van caure a terra les fitxes diminutes que li servien d'apunts. Va envermellir; cap dels estudiants no va ser capaç d'alçar-se de la cadira per ajudar-lo a recollir-les. Quina vergonya!

Recordo un bibliotecari molt seriós, de cabells llargs, rossos i arrissats, a l'antiga biblioteca. Un dia vaig voler treure un llibre amb un carnet prestat. Em va preguntar com em deia i jo vaig respondre, ben digna: "Jordi P".

Recordo quan, per consultar un llibre, calia omplir unes butlletes i el personal de la biblioteca els anava a buscar al magatzem.

Recordo llargues converses en un despatx de becaris. El dia 23 d'abril un d'aquests becaris em va regalar una rosa. Ara som companys de viatge. Tots dos hem crescut a la UAB. I ara també la nostra filla.

Recordo el dia en què va caure la grua sobre una espina d'aules. Era el 6 de febrer de 1995. Si hi hagués hagut classe, ara estaria recordant-ho des de l'Hades.

Recordo l'auditori de la facultat ple a vessar per escoltar N. Chomsky. Era un dissabte al matí del mes de novembre de 1992.

Dècada 2001-2010

Recordo l'adjectiu blecuil, inventat per Carme Riera. Em fa enyorar la calidesa amb què alguns mestres començaven les seves classes: "Queridos alumnos...".

Recordo venir a la universitat amb el cor trist i el cos afeblit per la mort de la mare, entrar a l'aula, començar a explicar el tema i oblidar, aquella estona, la colpidora realitat.

Recordo el cartell que el gener de 2000 penjava a la porta d'en Sergi Beser: "El siglo XIX es el siglo pasado".

Recordo la implementació del control de signatures a l'aula.

Recordo un professor per a qui la classe consistia a llegir i subratllar un manual del qual no era l'autor. Tot i així mai ningú no faltava a classe. Avui no tindria cap alumne (de fet, en té ben pocs).

M'és difícil no recordar el dia 4 de març de 2008, quan un grup de persones amb granotes blanques i passamuntanyes, proveïts de cadenes, tenalles i cadenat van fer fora de la facultat el PAS, el professorat i l'estudiantat, i en van barrar els accessos interns i externs. Era una forma de protestar contra l'implantació de l'EEES.

Recordo la senyora que venia premsa, material bàsic d'oficina i llaminadures al quiosc de la entrada de la facultat. Feia molt servei i donava un ambient de barri a aquest racó del campus.

Mai no oblidaré la imatge d'un degà amb un extintor a la mà que anava corrent al bar de la Facultat a apagar un petit incendi que s'havia produït. Vaig pensar que això sí que era amor per la institució.

Recordo el maig de 2008 la degana i el vicerector entrant a Brians 2 per anar a veure en Franki, estudiant d'Història.

Dècada 2011-2019

Recordo la Facultat empaperada de paraules amb accent i sense. Les parets antisistema mostraven cartells amb una preocupació ortogràfica. L'enyor dels diacrítics.

Recordo que a la nostra Universitat tothom com una sola persona hauria sortit a defensar uns estudiants que es manifestaven contra uns feixistes que saludaven amb el braç alçat.

Recordo que era molt difícil venir a la UAB des del Vallès Oriental. Continua essent-ho.

Recordo quan la relació de professorat permanent – professorat associat era de 4-1.

Recordo les vegades que la facultat s'ha reinventat. La darrera, els graus combinats filològics.

Recordo un professor que repetia sovint: "Allò que no se sap explicar és que no se sap". Tenia tota la raó. El tinc entre els meus referents en l'exercici de la docència.

Recordo alguns ex-estudiants destacats de la facultat: I. Passola, S. Belbel, T. Casares, J. E. Barceló, R. Novell, LL. Pascual, E. Peran, B. Casablanca, L. Conejero, J. Ma. Guix, A. Tordera, J. J. Puigcorbé, J. Cercas. Molta faràndula.

Recordo que una sèrie de televisió ha servit per fer créixer la matrícula d'un grau.

Recordo la sensació de vertigen en sentir: "La meva mare havia estat alumna teva els anys vuitanta".

No ho recordo, perquè encara ho tinc molt present: l'impacte de la crisi en la renovació de la plantilla de professorat i de PAS.

Incrèdul, recordo haver negat als estudiants que les taxes de matrícula pujarien un 60%. Em vaig ben equivocar.

Em venen a la memòria els noms de professors, professores i estudiants d'èpoques pretèrites que van estar a la presó. Afegeixo copulativa: "i estan".

